

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĒZEKNES TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rēzeknē 2012.gada 19.decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Staņislavs Linkevičs,

piedaloties pieteicējam *G.R.*,
pieaicinātās iestādes Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim *K.S.*,
tulkam Diānai Bodžai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pamatojoties uz *G.R.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu par Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas priekšnieka 2011.gada 3.oktobra lēmuma Nr.VP1/PD 322515-R-27 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 8.jūlijā sastādīts protokols un lēmums Nr.PD322515 (turpmāk arī – protokollēmums), kurā konstatēts, ka *G.R.* 2011.gada 8.jūlijā plkst.13.16 Daugavpils novada Līksnas pagastā autoceļa A-6 216.km. vadīja autobusu SETRA, valsts reģistrācijas numura zīme */reģistrācijas numurs/*, (turpmāk arī - transportlīdzeklis) ar ātrumu 117 kilometri stundā (atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu - 112 kilometri stundā) pie maksimāli atļautā ātruma 90 kilometri stundā, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571

„Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk arī – CSN) 115.1. punkta prasības. Ātrums fiksēts ar ātruma kontroles mērierīci - radaru „Iskra-1”, Nr.13220D.

Par minēto pārkāpumu *G.R.* (turpmāk arī pieteicējs) saukts pie administratīvās atbildības, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.⁸ panta septīto daļu, piemērojot naudas sodu Ls 30 apmērā.

[2] Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, ar 2011.gada 3.oktobra Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas priekšnieka 2011.gada 3.oktobra lēmumu Nr.VP1/PD 322515-R-27 (turpmāk arī – Lēmums) protokollēmums atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība noraidīta.

Lēmums pamatots ar sekojošiem argumentiem.

[2.1] Lietā ir strīds, vai *G.R.* 2011.gada 8.jūlijā ir veicis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸ panta septītajā daļā paredzēto pārkāpumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pants nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Šajā gadījumā administratīvo pārkāpumu inspektors *V.M.* atklājis ar mērierīces „ISKRA-I”, Nr.13220D, palīdzību.

[2.2] Pēc iekšējās pārlicības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, novērtējot pierādījumus ir uzskatāms, ka ir noskaidroti Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantā minētie apstākļi.

Kārtības policijas biroja Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors *V.M.* dotā pārkāpuma brīdī izmantoja ātruma mērierīci, kurai ir derīgs verificēšanas sertifikāts, kas liecina par tās precizitāti, līdz ar ko varēja objektīvi un precīzi konstatēt *G.R.* pārkāpumu, kā arī ātrums tika nomērīts atkārtoti, kas izslēdz šaubas par mērījuma precizitāti.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.⁴ pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Valsts policija ar šim nolūkam paredzētajām mērierīcēm, kas konkrētajā gadījumā arī tika veikts no Valsts policijas puses.

Mērierīce „ISKRA1”, Nr.13220D (pierādīšanas līdzeklis) ir noteikts ārējos normatīvos aktos un fakti, kas iegūti un procesuāli nostiprināti ar šiem līdzekļiem, kalpo par pierādījumu administratīvajā lietā.

[2.3] Policijas darbinieka norādītajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārlicinoši pierādījumi (*Sk.*

Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.lpunktu).

Iestāde, izvērtējot policijas darbinieka sastādīto protokolu kopsakarā ar *G.R.* paskaidrojumiem (iesniegumu), piešķir lielāku ticamību protokolā norādītajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, nekā lietas izskatīšanas gaitā sniegtajiem paskaidrojumiem, jo iestāde nerod loģiskus izskaidrojumus tam, ka policijas darbinieks būtu ieinteresēts apmelot *G.R.* un sastādīt viņam administratīvā pārkāpuma protokolu par faktiski neizdarītu administratīvo pārkāpumu.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto ir uzskatāms, ka *G.R.* iesniegumā minētie argumenti ir noraidāmi, jo tie nav ticami un neatbilst patiesībai.

[2.4] Lai noskaidrotu iesniegumam pievienoto izdruku datus, iestāde (Kārtības policijas birojs) bija spiesta pieaicināt speciālistu datu karšu jomā, kurš sniedza savu atzinumu, proti, pievienotā informācija (izdruka) nesatur datus par strīdā esošo laiku.

Iestādes ieskatā, tas netieši pierāda, ka vadītājs, jeb tā darba devējs grib izvairīties no atbildības.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pants nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar Šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸panta septītā daļa nosaka konkrēta administratīvā akta saturu (nosaka konkrētu soda veidu un tā apmēru), tāpēc lēmumā nav nepieciešams ietvert lietderības apsvērumus, t.i., mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 7.pants nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā.

Ņemot vērā minēto iestāde uzskata, ka *G.R.* piemērotais sods atbilst Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸panta septītās daļas sankcijā noteiktajam apmēram.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto iemeslu dēļ.

[3.1] Lēmumā nav norādīts neviens pierādījums attiecībā uz to, kad konkrētais mērījums par ātruma pārsniegšanu izdarīts, kā arī, uz ko tas attiecas.

Pieteicējs arī norāda, ka viņa ieskatā, ir tikai viens veids, kā iztulkot vadītāja nepiekrīšanu protokolam - vadītājs nav izdarījis pārkāpumu, bet policijai jāiesniedz objektīvi pierādījumi par pretējo. Pieteicējs uzskata, ka arī tad, ja vadītājs ir vainīgs un nepiekrīt protokolam, tāpat ir jābūt objektīviem pierādījumiem.

[3.2] Tas, ka kaut ko apgalvo policists, nenozīmē, ka teiktais ir patiesība. Turklāt nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka (APL 154.panta 2.daļa). Administratīvās

rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedumā lietā Nr.142012209 (12.pkt. 3.rindkopa) ir konstatēti nepārprotami policistu meli ātruma režīma ievērošanas lietā.

[3.3] Pieteikumā norādīts, ka autobuss Setra S417 GTHD (reģ.nr./reģistrācijas numurs/) no rūpnīcas nav spējīgs braukt ātrāk par 100 km/h, jo ražošanas procesā rūpnīcā visi Setra autobusi tiek aprīkoti ar ātruma ierobežotāju, kurš tiek iestādīts uz maksimālo ātrumu 100 km/h (sk. Setra autobusu ģenerālpārstāvniecības Baltijā vēstuli pielikumā Nr.2). Šādas prasības ir noteiktas Eiropas Padomes direktīvā 92/24/EEK (1992. gada 31. marts) „Par ātruma ierobežošanas ierīcēm vai līdzīgām uzstādītām ātruma ierobežošanas sistēmām dažu kategoriju mehāniskos transportlīdzekļos” un Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvā 2004/11/RK (2004. gada 11. februāris), ar ko groza Padomes Direktīvu 92/24/EEK par ātruma ierobežošanas ierīcēm vai līdzīgām uzstādītām ātruma ierobežošanas sistēmām dažu kategoriju mehāniskos transportlīdzekļos.

[4] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā Valsts policijas Latgales reģiona pārvalde neatzina pieteikumu pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[5] Pieteicējs tiesas sēdē pieteikumu uzturēja pēc pieteikumā norādītajiem motīviem.

[6] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina uz Lēmumā norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums *ir apmierināms*.

[8] Tiesa konstatē, ka ar pārsūdzēto Lēmumu atbildētājs atstājis negrozītu Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākā inspektora 2011.gada 8.jūlija protokollēmumu Nr.PD322515 par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.⁸ panta septītās daļas, bet viņa sūdzību noraidījis.

Saskaņā ar LAPK 149.⁸ panta septīto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar automobiļiem, kas velk piekabi, kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 7,5 tonnas, autobusiem un traktoriem — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tādējādi, lai pieteicēju sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši minētajai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka viņš atļauto braukšanas ātrumu pārsniedzis no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokolu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokoli, personu paskaidrojumi, cietušā un liecinieku liecības, kā arī citi dokumenti.

[10] Tiesa konstatē, ka konkrētajā lietā kā pierādījumi tiek izmantoti protokols par administratīvo pārkāpumu (*lietas 22.lapa*), Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākā inspektora V.M. 2011.gada 8.jūlija ziņojums (*lietas 23.lapa*) un ātruma kontroles mērierīces - radara „Iskra-1”, Nr.13220D, mērījumi.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda, ka pieteicējs 2011.gada 8.jūlijā plkst.13.16 Daugavpils novada Līksnas pagastā autoceļa A-6 216.km. vadīja autobusu SETRA, valsts reģistrācijas numura zīme /*reģistrācijas numurs*/.

Lietā ir strīds par to, vai protokolā minētajā laikā un vietā pieteicējs vadīja autobusu SETRA, valsts reģistrācijas numura zīme /*reģistrācijas numurs*/, ar ātrumu 117 kilometri stundā (atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu - 112 kilometri stundā) pie maksimāli atļautā ātruma 90 kilometri stundā.

Pieteicējs jau uz protokola sastādīšanas brīdi norādīja, ka brauca ar ātrumu 100 kilometri stundā, par ko liecina viņa ieraksts protokolā. Pieteikumam tiesai pieteicējs ir pievienojis Setra autobusu ģenerālpārstāvniecības Baltijā 2011.gada 24.oktobra vēstuli (*lietas 12.lapa*), kurā norādīts, ka autobuss Setra S417 GTHD (reģ.nr./*reģistrācijas numurs*/) no rūpnīcas nav spējīgs braukt ātrāk par 100 km/h, jo ražošanas procesā rūpnīcā visi Setra autobusi tiek aprīkoti ar ātruma ierobežotāju, kurš tiek iestādīts uz maksimālo ātrumu 100 km/h.

Tiesas sēdē pieteicējs arī norādīja, ka minētais autobuss bija pasažieru reisa Daugavpils – Rīga autobuss un viņam jābrauc saskaņā ar sarakstu, tāpēc pārsniedzot ātrumu nav iespējams ievērot maršruta grafiku.

[11] No lietas materiāliem izriet, ka minētais pārkāpums ir konstatēts ar ātruma kontroles mērierīci - radaru „Iskra-1” Nr.13220D. Lēmumā ir norāde, ka pārkāpuma brīdī policijas darbinieki izmantoja ātruma mērierīci, kurai ir derīgs verificēšanas sertifikāts, kas liecina par tās precizitāti.

Pārbaudot lietas materiālus tiesa konstatē, ka minēto verificēšanas sertifikātu lietas materiāliem iestāde nav pievienojusi. Arī tiesas sēdē iestādes pārstāvis nevarēja uzrādīt minētā radara verificēšanas sertifikātu.

Ceļu satiksmes likuma 43.4.pantā (*redakcijā, kura bija administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī*) noteikts, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

Savukārt, šo mērierīču kontrole tiek veikta saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumu Nr.40 „Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu” pielikuma 1.5.punktu, kurā noteikts, ka autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīces ir jāverificē ne retāk kā reizi gadā.

Prasības braukšanas ātruma kontroles ierīcēm ir noteiktas 1997.gada 25.marta likumā „Par mērījumu vienotību”, Ministru kabineta (turpmāk – MK) 2006.gada 5.decembra noteikumi Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu atkārtoto verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm”.

No minētajām tiesību normām izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt Valsts policijai ar mērierīcēm, kuru faktisko derīgumu apliecina metroloģijas iestādes izdots sertifikāts.

Ņemot vērā faktu, ka iestāde nav iesniegusi braukšanas ātruma kontroles mērierīces faktisko derīgumu apliecinošu metroloģijas iestādes izdoto sertifikātu, tiesa nevar atzīt, ka pārkāpuma brīdī policijas darbinieki izmantoja ātruma mērierīci, kurai ir derīgs verificēšanas sertifikāts, kas liecina par tās precizitāti.

[12] Tiesa, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, neguva pārliecību, ka *G.R.* būtu vadījis autobusu SETRA, valsts reģistrācijas numura zīme /*reģistrācijas numurs*/, ar ātrumu ar ātrumu 117 kilometri stundā (atņemot pieļaujamo radara kļūdu - 112 kilometri stundā) pie maksimāli atļautā ātruma 90 kilometri stundā.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir uzskatāmas par krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izpratnē (*Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001 – 17 - 0106 6.1.punkts*). Līdz ar to jāievēro nevainīguma prezumpcija – nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu pārkāpējam.

Tiesa, izvērtējot *G.R.* paskaidrojumus un policijas darbinieka *V.M.* ziņojumu, nekonstatēja apstākļus, dēļ kuriem priekšroka būtu dodama *V.M.* ziņojumam.

Tiesa atzina, ka gan *G.R.*, gan *V.M.* ir ieinteresēti sniegt paskaidrojumus par labu sev, taču lietā nav citu viennozīmīgu pierādījumu, lai tiesa varētu novērst šaubas par *G.R.* vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Tiesa minētās šaubas vērtē par labu *G.R.*

[13] Tiesa, izvērtējot *G.R.* pieteikuma argumentus un novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, secina, ka nevar nonākt pie pārliecības par *G.R.* vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Ņemot vērā, ka, izlemjot jautājumu par pārkāpēja atbildību, jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas pamatotas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam (pārkāpējam), tiesa atzīst, ka lietā nav pierādīta *G.R.* vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[14] Ņemot vērā sprieduma [10] – [13] punktus konstatēto tiesa secina, ka Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas priekšnieka 2011.gada 3.oktobra lēmums Nr.VP1/PD 322515-R-27 nav pamatots, tāpēc atceļams, bet pieteicēja pieteikums ir apmierināms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹² panta otrās daļas 2.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Atcelt Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas priekšnieka 2011.gada 3.oktobra lēmumu Nr.VP1/PD 322515-R-27 par *GR.*, personas kods */personas kods/*, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁸ panta septītās daļas un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latgales apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis *(personiskais paraksts)*

S.Linkevičs

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnesis

S.Linkevičs

Rēzeknē 2012.gada 19.decembrī